

from "Twisted Reality" catalog.

Curators: Irena Gordon and Yoav Raban

The Israeli Center for Digital Art, Holon

Georges Bataille: "I now recalled Marcelle's dreadful fear when she left the wardrobe, and particularly two details: I had been wearing a blinding red carnival novelty, a Jacobim liberty cap; furthermore, because of the deep cuts in a girl I had raped, my face, clothes, hands [...] a bizarre overlapping of piety and abomination for priests explained the confusion, which, for me, had remained attached to both my hard reality and the horror continually aroused by the compulsiveness of my actions."⁴. Bataille takes emotions and actions to their most radical extreme, wanting to break free of accepted rules and penetrate into the dark reaches of the subconscious mind, thwarting any preconceived expectations. In her work "The Gods' Sorrow" (2002) Dana Darvish devises a nightmare vision of vicious matriarchial rule, with women warriors, harem concubines and showgirls alongside eunuchs and dogs - all loyal servants of a carnal and ruthless female monster. In "The Gods' Sorrow", much like Bataille's "Story of the Eye" there is an excess of cruelty, sex and death, a visual deluge aimed at provoking a response from the viewer. The theatre crowd in the film, like the spectators in the exhibition, dictate the horror show about to unfold, one that we are forcibly made to watch, but then continue to watch of our own volition, secretly thrilled at the sight of dismembered body parts flying through the air and fighting arenas where one opponent lets loose an arrow and kills her foe to the roar of approval from the crowd. Through this grotesque and vulgar display, depicted with paper cutouts, this barbarous theatre determines the role of the viewer as an observer merely standing on the sidelines - and the illusory role of animation. The work reflects the sharp transition from the allegorical nature of animation to the loathsome reality of the viewer.

4

ז'ורז' בטאיי: "נזכרתי בבעתה שאחזה בה כשפתחתי את הארון; חבשתי על ראשי מצנפת פריג'יאנית, אביזר של נשף מסכות בצבע אדום עז. בנוסף גם הייתי מכוסה בדם שנזל מחתכים של איזו נערה שזיינתי [...] צירוף מקרים מוזר של דבקוח דחיה ושל אימת כמרים יכול להסביר את היטרפות הדעת הזאת, שנותרה עבורי כרוכה בנוקשות הגלויה לעין שלי כמו גם לחרדה שמעורר בי בלי הפסק ההכרח שבמעשי"⁴. בטאיי מבקש להגיע להקצנה מוחלטת של חחושות ופעולות כדי לנתח תבניות קיימות, לחדור ללא-מודע האפל ולסכל אפשרות של פרשנות מוכנה מראש. דנה דרויש יוצרת בעבודתה "צער האלים" (2002) מחזה אכזריות מטריארכלי הזוי, ובו לוחמות, נשות הרמון ונערו גלגל ולצדן סריסים וכלבים, כולם נחיניה של מפלצת נשית מיניה וחסרת רחמים. ב"צער האלים" של דרויש, כמו ב"סיפור העין" של בטאיי, מובא גודש האכזריות, המין והמוות לכדי הצפה: שיטפון ויזואלי שחכליתו חגובת הקהל. קהל החיאטרון שבסרט, כמו קהל הצופים בעבודה, מכחיב את מופע האימים אשר כולנו מביטים בו בעל כורחנו, וממשיכים להביט בו מחוץ הנאה סמויה - איברים מבוחרים ועפים באוויר, זירות קרב שבהן הורגת יריבה אחת את רעותה בחץ וקשת לקול חשוואת הקהל, ועוד. באמצעות הגרוטסקה והוולגריות המוקצנת, שמתקבעת בין השאר על-ידי השימוש במגזרות נייר, מבקש חיאטרון אכזריות זה לקעקע את עמדת הצופה כניצב מן הצד, כמו גם את אשליית האנימציה. העבודה מבטאת את המעבר החד מהאנימציה כאלגוריה אל הממשותח הנוראית של הצופה.